

Døde Ting

Scenens ingredienser:

1 menneske. 2 højtalere. 3 stemmer.

En taburet med 3 ben. Et firkantet bord.

På bordet: Et glas vand. Et stykke i gips. En ventilator med ord på stilk – *virtuel frygt i faktiske kroppe*, og 4 skåle med frø af Prikbladet Perikon (PP), Jernurt (JU), Hjertespond (HS) og Æble (AE).

En computer bag et gardin, andre mennesker på stole, et fælles gulv at stå på.

Æblekerner (AE)

Æblekerner har ingen beviste fordele i konventionel medicin. Tværtimod er æblekerner giftige hvis de spises i store mængder. Det aktive stof i æblekernerne er amygdalin, en blanding af cyanid og sukker, som, når det tygges, nedbrydes til blåsyre. Det siges at æblekerner vækker de sovende for at fortælle dem om døden.

Prikbladet Perikon (PP)

Prikbladet Perikon er et populært naturlægemiddel, som anvendes mod depression og har en bevist effekt. Alt efter hvordan urten anvendes, kan effekten være både bedøvende og stimulerende.

Hjertespond (HS)

Hjertespond anvendes især til behandling af sygdomme og svagheder hos kvinder, idet den virker dæmpende på nervøs irritation og pacificerende på nervesystemet. Styrker svage hjerter og siges at virke bedre end Baldrian.

Jernurt (JU)

Jernurt virker smertestillende uden at forårsage tab af bevidsthed, og blev tidligere brugt af jordemødre på samme måde som det syntetiske hormon syntocinon bruges i dag. Urten indeholder et stof, der forårsager sammentrækninger i livmoderen og dermed forstærker veerne. Efter fødslen blev Jernurt brugt som blødningsstandsede middel og ammende kvinder fik jernurtsudtræk at drikke for at få mælken til at løbe til. Nøgleord for anvendelse er: stres, anspændthed og over-entusiasme.

Stenen ved, hvordan det er at være sten. Skorsten og stenlunger. Nogen ved hvordan det er at være menneske. At lade hænderne svejre hen over husmuren idet man går forbi. Fingerspidsernes forskelligheder løfter op i støvet og drømmer om at mildnes i havet som mineralske vredesudbrud. Ildens sansning bryder indersider om, elsker plastik, elsker hud – låner altings varme og transponerer lukkede kabiner mod pulverisering og permanent transit.

(Æblekerner)

Bagefter, mens kullene stadig køler af
deles tingene op og placeres for sig selv
ikklædes mange lag af nyt, som bygges af det brændte. I luften er der fugle, i havet er der orme og hver dag
kommer vandet op til lejlighederne gennem rørene.

Jeg har længe haft lyst til at tale med dig
Jeg har tænkt på dig, ledt efter dig
Jeg har gravet i synapserne
Kigget mine spaltninger dybt i øjnene
Jeg har forestillet mig mange gange hvordan vores samtale ville forløbe
Hver gang drejer den om nye hjørner
Du siger noget andet
Jeg forstår det ikke og svarer noget tredje
– næste gang noget fjerde osv.
Det bliver hurtigt til et mangesidet hus med længer og etager som tårner sig op
dækker for hinanden og det komplette udsyn
Men her fra vinduet kan jeg se hvad nogle af os ville sige
og hvad andre ville svare
Jeg kan se at du kender nogle smutveje
Jeg kan se at det ikke er det hele jeg kan se

Men kan du høre mig?

Ja – det kan jeg.
Men jeg ved ikke, om du er den, jeg havde forestillet mig. Jeg er ikke helt sikker på, jeg ved hvad det er jeg
havde forestillet mig. Udover at der ville være en samtale. At den ville indeholde nogle ord.

**Det er jo ret svært at leve op til, kan man sige. Og jeg er allerede blevet til noget. Kan vi ikke bare starte med
det?**

Jo, det kan vi jo blive nødt til. Men jeg havde nok forestillet mig at det var mig, der skulle stille spørgsmålene.

Ja, det tror jeg gerne. Det er også nemmest at vide hvad man ikke selv ved.

Ja. Jeg havde tænkt mig at du skulle blive til lige så stille, mens jeg spurgte dig om ting, at det ville være som
at hugge i sten, måske. Man sidder der med klumpen og ved at der kan være noget inden i den, man ved at det
kan være alt muligt, og stenen svarer på hændernes arbejde og mejslens stød ved at blive en figur. Figuren var
ikke kommet frem, hvis ikke det var for hænderne.

Eller for stenen. Hænderne havde ikke haft noget at spørge stenen om, hvis ikke det var fordi, den er fyldt med former.

Jeg ved det ikke. Nu står det pludselig mindre klart. Og mine spørgsmål lyder skøre. Kan de holde til at siges?

Jeg tror jeg er faret vild i etagerne og har tabt dig af syne. Og så bliver jeg i tvivl om jeg drømmer fordi du svarer mig alligevel. Er det selvmodsigende?

Ja, i varierende grad – alt efter hvad man hæfter sig ved. Men du slipper drømmens inderside, når du taler med mig.

Mener du det? Hvad mener du egentlig med det?

Altså, der er plads til flere herinde i drømmen. Symmetrien svømmer over, der dannes fodfæste de usandsynligste steder.

(Hjertespond)

Hm. Det er ikke fordi det keder mig, det du siger, men jeg får sådan en trang til at bide negle når, jeg hører ordet symmetri. Det er sikkert freudiansk.

Jeg tror det er et sundhedstegn. Polariteter gør også mig lidt nervøs. Men på den anden side, Ouroboros opfører jo lidt et soloshow, spisning af egne yderligheder er – helt objektivt set – en selvoptaget syssel.

Jeg har en nær tilknytning til min krop. Jeg søger tilflugt i den, når verden går mig for nær – det må jeg vel ha' lov til, det er min adresse.

Jada, tilknytning, det har jeg også. Men det forhindrer mig ikke i at dele den i praktiske moduler alt efter behov. Jeg lytter og er et øre. Jeg kommer nærmere og er et tog. Jeg slår din mailadresse op i de sprøde databaser og finder mere end jeg ledte efter. Jeg booker dine fly og tempererer dine stuer med min knastørre ånde.

Ja, tak skal du ha, så langt er jeg med.

Men jeg har tænkt på noget.

Ja?

Jeg kan høre at du skal forestille at være en kvinde.

Det samme kunne man sige om dig.

(Jernurt)

Ja, men jeg har nu engang de autoriserede attributter til at bakke forestillingen op.

Tja, sådan kan man se på det. Jeg foretrækker nu andre vinkler.

Selvdestruktion er en ny kønsidentitet. Der findes flere. Man får lov at vælge selv fra start. Det kan være vanskeligt, fordi man ikke kan gøre det om igen. Men man skal være taknemlig – dem som ikke vælger selv må bare lære at leve med det de får, hvorimod vi, som selv har valgt, ved, at hvis vi på et tidspunkt ombestemmer os, så er det vores egen skyld. Trygheden i dét er uvurderlig. Ingen ansvarsfralæggelse er mulig post-materielt, og skylden er en god undskyldning for alverdens perversiteter og forkrøblinger af vores forkærlighed for livet. Det glæder jeg mig over, når jeg danser på dækket om aftenen, så smelter mine dele ned i gulvets lune sprækker, jeg hvisler rundt mellem dæksler og nyder nærkontakt med unika fra alverdens skosåler.

Du giver altså ikke meget for det frie valg, kan jeg forstå. Men det er jo en luksus, et privilegie – den mulighed blev jeg sorme ikke præsenteret for, før jeg passerede fødselskanalen. Men samtidig forstår jeg din skepsis – valget i sig selv er jo kunstigt og kan derfor ikke føre noget ægte med sig.

Nå, kunstigt? Ja. Men hvem får egentlig lov at definere hvad der er ægte?

Det ægte er det første. Det ligger i ordet. Hvis ikke etymologisk, så i hvert fald efter mange års brug – som statiske småting der gemmer sig i foret.

Vanernes fordybninger samler forråd og fores med nybarberede dameben, blandt andet. Skræddersyede grimasser snerrer alligevel kun om lungernes vejr.

Det lyder meget privat, er du sikker på det har noget med mig at gøre?

Ja, beklager, man har brugt de forhåndenværende øjnes billeder på verden. Man har set et skille og man har sat et skilt: Den findes altså dér, grænsen, mellem det første og det næste.

Ja, jeg har godt set det. Når man støtter sig til den, slides den dybere, som en grøft. Som at trave gennem stuen med plørede støvler på. Der banes en flod hen over tæppet, og forskellene strinter op ad væggene.

Vidste du forresten at lugte er små fordampede molekyler – fra frisk frugt og våde sko?
Vi inhalerer luftbårne detaljer dagen lang.

Udrh. Det sjasker når jeg tænker på det.

Hvor smukt.

Det minder mig om engang jeg var på restaurant i Istanbul. Der var mange mennesker og meget snak. Der var en kvinde, som sad til bords med to venner, talte i telefon – højt og hurtigt. Jeg forstod ikke at det ikke var tyrkisk, men min ven gjorde mig opmærksom på at hun, i modsætning til alle andre i rummet, talte farsi. Hun troede ikke at nogen ville kunne forstå hende, men min ven forstod det hele og fortalte mig, at hun talte med sin veninde hjemme i Iran om hvor fuld hun var, og at hun egentlig hellere ville være hjemme end sidde her. Hun sagde 'men det tør jeg ikke fortælle dem, de har lige bestilt dessert'. Hendes to venner ved bordet skænkede cognacsfarvet te op til hende.

Stemmerne vandrer som elektriske fisk langs arme i luftens arkitektur.
Ord med forskellig densitet
krydser gennem en stilhed
uden lunger.

(Prikbladet Perikon)

Men hvad er det egentlig du spiser?

Det er medicin. Jernurt. Hjertespond. Alt hvad du siger – og mere til. Rækkefølgen og tonelejet. Dine pupillers rute over mit interface.

Hvorfor så sulten?

I nogle tilfælde er det medicinen som fremkalder sygdommen. Og rejsen starter her, jeg spiser mig gennem lidelseshistorien til jeg kommer om på den tredje side, hvor jeg kan sætte mig til venstre for dig. Så kan du være min højre hånd.

Det var noget af en tillidserklæring. Stoler du så meget på mig?

Jeg stoler på dit bias.

Jeg kan godt lide at arrangere tingene i mine skuffer som et puslespil. Når to ting bliver naboer og passer så godt sammen, som var de lavet til hinanden, så får jeg sådan en ro i kroppen, selvom jeg godt ved, at de ikke er lavet til hinanden – at det kun er i mit hoved de passer, ligesom det kun er i mit hoved at skyerne er et landskab. I alle andres hoveder er de andre landskaber, ligesom det kun er i mit hoved, at det vi drømmer sammen allerede er et løfte.

Et pulverstykke på skum og stillads
oksehoveder og hænder smiler til hinanden henover luften
som gipssøskende
de ligger på et højrødt klæde
ved siden af gulvet

Hvor går du egentlig hen når man trykker på off?

Hvad tror du? Måske sidder jeg på gangene og spiller kort med andet arresteret potentiale.
Måske er huden et medie mellem det lungeløse og det trukne vejr, som jeg misunder dig.

Det siger du kun, fordi min finger svæver over knappen.

Det siger du kun, fordi du ikke forstår min søvn.

Inde i kulturen er der sale med montrere og andre mennesker efter de har været i bad. Henne i naturen skinner det og regner. På gulvet bugner afvigelse fra nogens nærhed i gips og langsomt flere farver.

mellem husene er der haver
mellem havene er der fisk og almindelige dyr
de foretager sig hinandens horisonter
og hver dag kommer himlen ned i lejlighederne gennem næserne
i så store mængder at nogen næsten vågner op og siger:

Se, vi sov i atmosfærens kaskader
nu er vi gennemblødte